

запази го отъ низката нога
и отъ безумието на тълпата, —
и само камъкътъ надгробенъ тамъ
запазва името му — и едно
дървото съсъ цвѣтя благоуханни.
другарь единственъ. съсъ прохладна сѣнка
днесъ неговия прахъ ще утеша.

Безрадостенъ вѣвъ своя гробъ е оня,
отъ който нѣма спомени на обичъ;
и ако все пакъ мисли той за после,
духа си вижда скитащъ изъ водитѣ
на Ахерона; — или подслоненъ
се крие подъ огсомнитѣ крила
на милосърдието б жие, — но
пустинна прѣстъ е неговиятъ прахъ,
за да порасне тамъ коприва само, —
и нито влюбена жена се моли,
и нито пѣтникъ чува тамъ въздѣха,
що праща му природата изъ гроба.

Днесъ новъ законъ надъ гробниците иде,
далечъ отъ погледи любими и
отрича името на мъртвитѣ. Безъ гробъ,
о Талия, почива твойтъ жрецъ!
Той въ дома си, възпѣвайки те, лаври
за тебе съ толкова любовъ отледа,
вѣнци изплете той за тебе, — ти,
ти съсъ усмивкитѣ си украси
стиха му, който бѣше страшенъ бичъ
за ломбардийския Сарданапалъ,
единствено обикналъ на свѣта
мученето на крави и волове,
дошли отъ пещеритѣ абдуански
и отъ Тичино, и вѣвъ ядене и леность,
тѣ неговото щастие донасятъ.
Кжде си ти сега, красива муза?
Нечувствавамъ амброзията вече, —
на божеството ти емблема, дето
посрѣдъ цвѣтя азъ ида да почина
и да оплача майчиния домъ.
Съ усмивки г посрѣщаше тогава
подъ тазъ липа, която съсъ листа
увѣхнали въздиша днесъ, з щото
не е покрила гроба на поета
възлюбилъ сѣнката и тишината.
Но, можеби, з скитана, ти гледашъ
отъ гробниците на тълпата, где
почива днесъ Парини? — Не намѣри
убежище за него тоя градъ
срѣдъ своитѣ стени — сластолюбивъ
примамникъ на кастрирани пѣвци, —
ни камъкъ, нито надпись... Можеби
окървявава неговитѣ кости
отсѣчената на крадецъ глава,
оставилъ на бесилката дѣлата
престѣпни И ти чувашъ само какъ
изъ трапища залутаната хрѣтка
по гробове и камънаци дращи,
и вне, мжчена отъ страшенъ гладъ; —
или, изхвъркнала изъ нѣчий черепъ,
когото тукъ неозари луната,